

стара, властима пак заповедамо да по њему поступају, а свима и свакоме, да му се покоравају.

18. Јануара 1879.
у Нишу.

М. М. ОБРЕНОВИЋ С. Р.

(М. П.)

*Ведно и ставно државни печат,
чувар државног печата,
министар правде,
Д. Матић с. р.*

*Министар финансије,
В. Јовановић с. р.*

МИЛАН М. ОБРЕНОВИЋ IV.

по милости божијој и вољи народа,

КЊАЗ СРПСКИ.

ПРОГЛАШАВАМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ, ДА ЈЕ НАРОДНА
СКУПШТИНА РЕШИЛА, И ДА СМО МИ ПОТВЕРДИЛИ И ПОТВРЂУЈЕМО:

ИЗМЕНЕ И ДОПУНЕ

У

ЗАКОНУ О ПЕЧАТЊИ

Члан I.

Укидају се у изменама и допунама закона о печатњи од 15 Децембра 1875 године: први и други одељак испод тачке б. члана другог, и чланови: шести, седми, осми, дванајести, тринајести, од тачке друге до краја, двадесет први, двадесет шести, двадесет седми, двадесет осми, тридесети, тридесет други, педесети, и други одељак члана педесет првог, који одељак гласи: „под исту казну подпада и онај, који препечата из страних новина оно, због чега су оне за Србију забрањене“.

Члан II.

Повраћају се у важност чланови: шести, осми, дванајести, двадесет први, двадесет шести, двадесет седми, двадесет осми, тридесети, и тридесет други, закона о печатњи од 23-ег Октобра 1870 године.

Члан III.

Први и други одељак испод тачке 6. члана другог, у изменама и допунама од 15 Децембра 1875 год. замењује се овим:

„Чим власт нађе, да су поднесени предозначени докази исправни, издаће дотичном лицу уверење, да је испунило прописане услове за отварање ове радње, и не ће му правити никакве сметње у предузимању исте.

А ако му власт чини сметње, има места жалби на министра унутрашњих дела, или ако му суд не би хтео објавити фирму, може се жалити касационом суду“.

Члан IV.

Члан седми измена и допуна од 15 Децембра 1875 године замењује се овим:

„Сваки штампар мора осим дужносног примерка (члана 6), послати два примерка од сваког печатаног дела државној библиотеци у Београду и један примерак државној библиотеци у Крагујевцу, које ће му о пријему тога дати уверење.

Печатане ствари, поменуте у последњем одељку члана шестог, изузимају се од овог правила“.

Члан V.

У члану тринајестом измена и допуна од 15 Децембра 1875 г. тачке: 2, 3, 4 и 5, и последњи одељак замењује се овим:

2, „да је навршио двадесет и пет година старости;

3, да има пуну способност располагања са својим имањем;

4, да није осуђен за злочинство или преступ, због кога се губи грађанска част, о чему ће поднети уверење од надлежног суда, и да је доброг владања, о чему ће поднети уверење од своје општине;

5, да је свршио који факултет на великој школи у Србији, или на каквом страном свеучилишту, ако хоће да уређује лист или повремени спис политички, политично-економни, или сатирични, а ако хоће да уређује лист војеног задржаја, да је свршио војену академију у Србији или на страни, или богословију, ако је лист богословског садржаја; и

6, да је најмање две последње године плаћао потпун грађански данак и остале општинске и државне прирезе и трошкове.“

Члан VI.

Члану дванајестом у изменама и допунама од 15 Децембра 1875 године додаје се у првом одељку после речи: „а судиће их редовни судови“ ово: „као хитне претходно по прописима закона о хитним предметима“.

Члан VII.

Повраћеном у важност члану 27 закона од 23 Октобра 1870 год. додаје се на крају тачке друге ово:

„А доцније откривање другогa њега не ослобађа“.

Члан VIII

Члан педесети у изменама и допунама од 15 Децембра 1875 године замењује се овим:

„Новинама и повременим списима, као и књигама, што изван Србије излазе, може министар унутрашњих дела забранити унос у Србију.

Кад им се унос сталио забрани, то ће се обзнанити у званичним новинама“.

Члан IX.

Овај закон ступа у живот од дана потписа Књажевог.

Препоручујемо Нашем министру унутрашњих дела, да овај закон обнародује и о извршењу се његовом стара. властима заповедамо, да по њему поступају, а свима и свакоме, да му се покоравају.

18. Јануара 1879.

у Нишу.

М. М. ОБРЕНОВИЋ с р.

(М. П.)

*Видно и ставно државни печат,
чувар државног печата,
министар правде,
Д. Матаћ с. р.*

*Министар унутрашњих дела,
Рад. Милојевић с. р.*

МИЛАН М. ОБРЕНОВИЋ IV.

по милости Божијој и вољи народа,

КЊАЗ СРПСКИ.

ПРОГЛАШАВАМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ, ДА ЈЕ НАРОДНА СКУПШТИНА РЕШИЛА, И ДА СМО МИ ПОТВЕРДИЛИ И ПОТВРЂУЈЕМО!

Следеће допуне закона о устројству војске од 20 Марта 1864 године.

После § 5 додаје се:

§ 6.

Сви, који су служили у стајаћој војсци, прелазе у резерву стајаће војске, у којој остају четири године, рачунајући од дана отпуста из стајаће војске.

Ова обвеза почиње вредити за оне, којима је рок службе у стајаћој војсци истекао у 1876 години. Од тога се изузимају само они, који су постали у народној војсци веће старешине од двајесника.

§ 7.

Од ове службе у резерви стајаће војске сасвим се ослобођавају:

1. Самци, који су смрћу задругара такви постали за време службе, и

2. Они, којих се задружни брат налази у стајаћој војсци или њеној резерви, а од способних задругара немају никога, или имају само оца.

§ 8.

После одслужења овог четиригодишњег рока резервисте прелазе у народну војску.